

Невідомі сторінки Чорнобильської катастрофи. Вони захистили світ від загибелі.

Чорнобильська аварія жахливий приклад того, яку небезпеку являє ядерна енергетика. Наслідки катастрофи могли бути жахливішими, якби не вчинок трьох людей, який без перебільшення врятував нинішню цивілізацію. Коли стався вибух на четвертому реакторі, то важку воду з під нього відкачали пожежні. Про це стало відомо із засобів масової інформації. Але мало хто знає, що перш, ніж воду відкачати, її потрібно було злити з міцного бетонного боксу, в якому вона перебувала. Цю операцію, здавалося не можливо було виконати. Адже випускні люки перебували під товстим шаром радіоактивної води. Була і ще одна небезпека. Після аварії, коли пожежні збили вогонь, реактор розпікся. Він знаходився у підвішеному стані, маючи під собою так званий басейн-барбатер, який в результаті руйнувань трубопроводів охолоджувальної системи наповнився водою. Якби це розпечене до білого ядро реактора торкнулося води, це б викликало потужний, радіаційний паровий вибух. Внаслідок, більша частина Європи була би забруднена радіацією, а за кількістю загиблих перший вибух реактора виглядав би як незначна подія.

2011 року журналіст The Scotsman Стівен Макгінті (Stephen McGinty) зазначив: «Це спричинило б за собою ядерний вибух, який, за розрахунками радянських фізиків, викликав би випаровування палива в трьох інших реакторах, зрівняв з землею 200 квадратних кілометрів, знищив Київ, забруднив систему водопостачання, яка використовується 30 мільйонами жителів, і на більш ніж сторіччя зробив північну Україну непридатною для життя ». 2009 року дослідники навели ще жахливіший прогноз можливої

катастрофи: якби розпечена серцевина реактора досягла води, то вибух «знищив би половину Європи і зробив Європу, Україну і частину Росії безлюдними протягом близько 500 тисяч років».

На місці експерти побачили, що розпечене ядро пожирало бетонну плиту, пропалювало її - з кожною хвилиною наближаючись до води. Інженери негайно розробили план щодо запобігання можливих вибухів вже усіх реакторів станції. Було прийняте рішення, що у камери четвертого реактора в аквалангах відправляться три людини. Коли вони досягнуть теплоносія, то знайдуть пару запірних клапанів і відкриють їх, так щоб звідти повністю витекла вода, поки у неї не опинилася активна зона реактора.

Якщо до цього додати, що в басейні-барбатера, схожому на величезну ванну після аварії, була непроглядна темрява, якщо підходи, що ведуть до нього, вузькі і також темні, а навколо високий рівень радіації, то стане зрозуміло, на що повинні були йти люди, які мали виконати цю роботу.

Всі прекрасно розуміли, що кожен, хто потрапить у це радіоактивне пекло, зможе виконати роботу, але ж ціною життя.

Виконати цю роботу погодилися начальник зміни Чорнобильської станції Борис Баранов, старший інженер управління блоком турбінного цеху номер два Валерій Беспалов і старший інженер-механік реакторного цеху номер два Олексій Ананенко. Ролі розподілилися так: Олексій Ананенко знає місця засувок і візьме на себе одну, другу покаже Валерію Беспалову. Борис Баранов допомагатиме їм світлом. Операція розпочалася. Добровольців одягнули у гідрокостюми.

Борис Баранов

Валерій
Беспалов

Алексей
Ананенко

Ось що розповів після виконання завдання Олексій Ананенко:

- Обміркували заздалегідь все, щоб не баритися на місці і вкластися в мінімальний час. Взяли дозиметри, ліхтарі. Нам повідомили про радіаційну обстановку як над водою, так і в воді. Пішли по коридору до басейну-барбатера. Темрява непроглядна. Йшли в променях ліхтарів. В коридорі теж була вода. Де дозволяв простір, рухалися перебіжками. Іноді пропадало світло, діяли на помацки. І ось диво - під руками засувка. Спробував повернути - піддається. Аж серце тьохнуло від радощів. Показав Валерію іншу. І у нього піддалася засувка. Через кілька хвилин почувся характерний шум або плескіт - вода пішла.

Коли троє чоловіків повернулися на поверхню співробітники АЕС і солдати зустріли їх як героїв, такими вони і були насправді. Кажуть, що люди буквально стрибали від радості.

Протягом наступні доби все п'ять мільйонів літрів радіоактивної води витекли з-під четвертого реактора. На той час, коли розпечене ядро пробило собі шлях до резервуару, води в ньому вже не було. Другого вибуху вдалося уникнути.

Результати аналізів, проведених після цього занурення, сходилися в одному: якби трійки не занурилася в басейн і не осушила його, від парового вибуху, який змінив би хід історії, загинули і постраждали сотні тисяч або навіть мільйони людей.

Повернувшись, Олексій Ананенко дав інтерв'ю радянським ЗМІ. Не було і найменших ознак того, що ця людина отримала смертельну дозу опромінення. Але нікому зі сміливців не вдалося уникнути своєї долі. Впродовж наступних днів у них виявилися симптоми променевої хвороби. За декілька тижнів вони пішли з життя.

Чоловіків поховали в свинцевих трунах з запаяними кришками. Навіть позбавлені життя, їх тіла наскрізь були просякнуті радіоактивним випромінюванням.

Багато героїв йшли на подвиги заради інших, маючи лише невеликий шанс вижити. Ці ж сміливці знали, що у них не буде жодного шансу. Їх звали Олексій Ананенко, Валерій Беспалов і Борис Баранов.

Запам'ятайте ці імена ...

За матеріалами
<http://www.vatra.net.ua>